

1 Z deníčku Petříčka Šťávníčka

Včera jsem potkal velmi zajímavou osobu, svého kamaráda z univerzity Kikula Mopernika, a dozvěděl jsem se jedno velké tajemství. Sice je to absolutně tajné, ale Tobě, můj deníčku, to povím. Snad se za to na mě nebudeš zlobit.

Naše konverzace probíhala zhruba následovně:

„Proč jsi tak smutný? Trápí tě něco?,“ staral jsem se. Břeťa Kazitel se ošíval: „Nic mi není, neopruzuj.“ Trošku jsem se na něj naštvál, ale pořád mi vrtalo hlavou, proč je tak smutný. Najednou mě napadlo, že se zeptám na jeho práci v Ğusárně. Břeťa se zatvářil nešťastně, málem se rozplakal a spustil: „Měl jsem

do dnešního dne rád svou práci, byla to moje jediná velká láska.“ Věděl jsem, že je zvláštní, ale přece jen jsem netušil, že je to s ním až tak vážné.

„Dneska jsem zjistil, že ji musím opustit. . . Lépe řečeno, byl jsem vyhozen. Myslím, že to bylo nespravedlivé. Ruprecht, můj spolupracovník, mi zapomněl sdělit jednu závažnou věc a já jsem převařil ěus a polovina se mi vypařila.“

Celkem jsem se vyděsil, protože ěus mám rád asi stejně jako kofolu. Popravdě, kofolu mám radši, ale psssst!!! Raději jsem ho nechal povídat: „Šéf si mě zavolal a vyhodil mě. Byl jsem z toho šíleně zklamán, nenávidím Ěusárnu a vše kolem ní! Šéf mi na začátku mého působení řekl, že výroba je přísně tajná.“

Tohle mě najednou začalo zajímat.

„Chtěl jsem se pomstít, a proto jsem se rozhodl roztroubit ten recept do světa. Zašel jsem do největšího bulváru Sorbonie a začal se svěřovat. . . “

V tuto chvíli jsem byl jedno velké ucho (to i normálně, ale to nebyl aktuální problém). Začal jsem ho zpovídat. Napadlo mě, že bych si mohl začít vyrábět ěgus doma, protože chodit si ho kupovat denně do Sorbonamarketu mě nebaví. Stačí, že tam musím chodit pro kofolu. Nechtěl jsem to šířit dál, ale musel jsem. . .

Břeťa pokračoval: „Povím ti ten recept, ale musíš ho sdělit přesně 7! lidem.“

Vytušil jsem, že je opravdu naštvaný,

nepřerušoval jsem jej.

„Musíš si nejprve sehnat ČOKOLAPKU.“

V tu chvíli jsem z něho nemohl...

„Ehm, ehm, co to je?“

„Musíš si to zjistit, stejně jako všechno ostatní. Povím ti jen, že čokolapka je úžasná věc, dokáže polapit veškerou čokoládu (50% kakaa a více) v okruhu 10km.“

Začalo se mi to velmi líbit, takovou věc bych fakt chtěl mít.

„Přidej k tomu 1/8 VČELKY MÁJI, ale dej si pozor na Vilíka, ať tě při tom nepřistihne.“

Fakt jsem se divil: „To ji máme chudinku zabít? To si nezaslouží!“

Nechtěl mě málem nechat domluvit: „Nezapomeň na SPECIÁLNÍHO TRILOBITA, kterého musíš najít.“

To už mi začalo zavánět nějakou nekalostí.

„Jo, ještě tam příhod' ČERNOBÝL VÝCHODNÍ natrhaný za úplňku. A nezapomeň na MALÝ ÚSMĚV DO POHODY.“

Stále jsem byl přesvědčen, že se trochu pomátl, ale nechtěl jsem riskovat, že budu bez receptu na ěus. Přestal jsem nad tím přemýšlet a rychle jsem si zapisoval. Pomalu už mi docházel papír.

„Nyní potřebuješ opravdu speciální surovinu, sehnat ji není jen tak... Měl by to být ČERNÝ BEZ. Ten vedou jen v Africe. A když už tam budeš, nezapomeň, že tam nejsou tygři.“

Při tomhle jsem se opravdu rozesmál a on si o mně asi myslel, že jsem blázen.

Asi úplně nepochopil význam receptury.

„A neměl bys něco normálního?“

„Nevím, co ti připadá jako normální. Máš rád borůvky?“

„Ty fakt nesnáším. Odedneška už ěus nepiju.“

V tu chvíli jsem si uvědomil, že jsem řekl úplnou blbost a začal jsem litovat svých slov. Břeťa vybouchl: „Tak já se tě snažím poučit a ty na to kašleš! Už ti dál nic nepovím a jdu pryč.“ Strašně jsem se lekl a začal si ho udobřovat: „Já jsem to tak nemyslel, strašně o ten ěus stojím.“

Ufff, to bylo o fous, málem s tím povídáním seknul. Řekl jsem mu: „Tak, co jsi teda chtěl s těmi borůvkami, smím-li se zeptat?“ Načež on na to: „Dále v té

receptuře stojí, že je třeba mít SLADKÉ BORŮVKY, které nasbíráš v ječmeni.“
Divil jsem se a tak říkajíc jsem držel pusu. . .

Zamyslel jsem se a najednou jsem zjistil, že jsem přeslechl pokračování receptu.

„Můžeš mi to, prosím tě, zopakovat? Něco o tom páchlivém. . .“

„Nechceš mě začít konečně pořádně poslouchat? Říkal jsem, že potřebuješ SMRDUTKU PÁCHLIVOU, avšak dej si pozor, ať na konci nesmrdíte stejně. Nechceš si na chvíli povídat o něčem jiném?“

Byl jsem konsternován tím, co mám sehnat, že jsem po něm začal ječet: „Jsi normální? Kde mám takové kraviny sehnat? Neděláš si legraci?“

„Legraci si nedělám, jinak by to nechutnalo tak dobře. Nekecej a zapisuj si dále, ještě to není vše. Teď to ještě chce čerstvý VLAS ORGŮV.“

„Cože? Jaké orgány mají vlasy?“

„Ne orgány, orgové, to znamená organizátoři. Víš kdo to je?“

„Ne, vůbec.“

„Neva, hlavně je sežeň. Dále přisyp PĚT BLECH, které z hygienických důvodů nejprve raději umyj. Nezapomínej však, že tomu musíš věnovat TROCHU ČASU.“

„Proboha, a jak to mám všechno smíchat do hromady? Co přitom mám dělat?“

„Na tom ani tak moc nezáleží, nicméně královskou chuť to bude mít právě tehdy,

když při tom použiješ správný RITUÁL.“

„A to jaký?“

„Záleží na tom, jakou chceš, aby to mělo dochuť. Každý ěus je originál, každý chutná malilinko jinak. To je právě ovlivněno použitým rituálem. Je na tobě, jaké to bude.“

Už mě zdlouhavé vysvětlování receptu začínalo trochu nudit. Jakmile jsem ale zaslechl další ingredienci – VENUŠČIN PRS(TEN) – znovu jsem zbystřil. Za chvíli jsem však zase přestával vnímat, a tak jsem mu řekl, ať to zrychlí.

„No dobře: PYTLÍK VODY, UCHO PLŽE a teď jedna specialitka. Ta je poměrně důležitá. Pro jistotu si ji napiš červeně a třikrát ji podtrhni. Je to KOMÁŘÍ MLÉKO. Mělo by být vyrobeno

z těch nejlepších, výběrových komárů, v žádném případě z nějakých, které ulovíš doma nebo na intru.“

Už jsem si myslel, že je to všechno, ale najednou si vzpomněl na ŽUCH. Tak jsem si ho poznačil, ale po následujícím řádku "HADÍ FOUS" už mi dopsal tužka. Naštěstí mi Břeťa potvrdil, že už je to vše, a tak jsem mu poděkoval a řekl mu, že určitě nalezne novou lásku (práci).

A tak se s Tebou, můj deníčku, loučím a hážu Tě do temnot svého nejmilejšího růžovoučkého šuplíčku.

Tvůj Petříček Šťávníček